

Skandinaviens Stjerne.

Organ. for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 17.

Den 1. Juni 1868.

Præs: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. D. S. Wells i Bowery i Salisfostaden den 18de August 1867.

Fra („Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 248.)

Lad os dersor vogte os for at fore-
strive Herren, hvad han stal gjøre, og
for at forvende den Wei, som han har
aabnenbaret til en Nettensnor for Menne-
sternes Born. Vi have ingen Ret dertil.
Det er for os, som have saaet Kundstab
om Lewets Wei, at vandre paa den med
Frygt og Bæven, og dog med frydefulde
Hjerter, idet vi bede Herren om at styre
og lede vore Fjed, saa at vi altid kunne
have hans Vand hos os, paadet vi maatte
blive dygtiggiorte til at forblive trofaste
indtil Enden, at vi kunne sikre os en
evig Ophoelse og Salighed — samt arve
Throner og Herredømmer i Faderens og
Sonnens Nærværelse.

Hvor faa er der vel ikke iblandt den
store Menneskemasse, som har været paa
Jorden, der ville finde evigt Liv! Thi
den Port er snerver, og den Wei er trang,
som fører dertil. Mennesternes Born have

det Privilegium, at de kunne opnaae det,
hvis de ville adlyde Evangeliets Fordrin-
ger. Men de kunne bruge deres frie
Villie i saa Henseende. De ere blevne
islædte et Tabernakel, der er taget fra
Jordens Stov, og ere blevne underkastede
Syndens og Dodens Magt. De ere blevne
satte i denne jordiske Provestand, for at
de skulle have Leilighed til at vase, enten
de ville lade sig fore paa Afveie og for
en kort Tid nyde Syndens timelige Glæde,
eller om de ville forblive trofaste mod sig
selv og deres Gud samt standhaftige un-
der alle Jordelivets Provælser, paadet de
kanne komme frem i Opstandelsen, islædte
Udødelighed og evigt Liv.

Berden siger, at vi udelukkende holde
os for os selv, fordi vi ikke have noget
Samqvem eller Fællesslab med Seklerne.
Hvorledes skulle vi kunne det, da de for-
agte os og sige, at vi ere nogle stakkels,

uridende og bedragne Mennesker, der ere uden Kundstab og Oplysning? Hvorledes skulle vi kunne gjøre det, naar vi vide, at de og deres Ledere ere blinde, og at de Alle ville falde i Graven, medmindre de omvende sig fra deres onde Gjerninger? Vi udsende vores Eldste til Jordens Nationer for at forlynde Evangeliets Grund-sætninger for Menneskene og for at raade dem til at vende om fra deres onde Veie, paadet de kunde blive forløste fra den Synd og Uretfærdighed, der lig en Flod oversvømmer Nationerne. Alligevel falde de os uløjelige, fordi vi ikke ville have noget Fællesslab med dem. Saa langt fra at være uløjelige, vise vi mere Menneskeljærlighed end hele Christenheden, thi medens de Christne overantvørde Alle, der ikke have adlydt Evangeliet, saaledes som de prædike det, til Fortabelse, troe vi, at den store Masse iblandt alle de Mennesker, der nogensinde have levet paa Jordens, ville blive frelste, og at de ville komme til at nyde en langt større Hellighed end de selv nogensinde havde tankt sig. Denne Paastand stadsfæstes af den hellige Skrifts Vidnesbyrd, thi Apostelen underretter os om, at Jesus gik bort og prædikede for Aanderne i Fængslet, som havde været ulydige i Noæ Dage, at de funde leve for Gud i Aanden og dommes i Lighed med Mennesker i Kjødet. Dersom Evangeliet kunde blive forlynt af Verdens Frelser for dem, der var døde i Ulydighed mod samme, medens de havde hørt og forlasket dets Grund-sætninger, hvormeget rimeligere er det da ikke at antage, at de, som have levet efter det Lys, de have haft, men alligevel ere døde uden Kundstab om Evangeliet, kunne nyde det samme Privilegium? Tidernes Tylde's store Huusholdning har ufsoldt disse store Sandheder for de Sidste-Dages Hel-liges Forstand. Siger dersor ikke, at vi ere uløjelige. Vi troe ikke alene, at

de, som ere døde uden Evangeliet, kunne blive frelste, men vi troe ogsaa, at de, der varer ulydige og forkastede Evangeliet i Noæ Dage, ville blive det.

Vi ere formedelst Lydighed mod det Evangelium, som Herren har aabenbaret i vores Dage, blevne de lykkelige Mod-tagere af den Kundstab, der leder til Op-hoiele i vor himmelste Faders Nær-værelse. Heri ere vi forstjellige fra den selskeriske Verden, hvilket ogsaa er tilfældet med Hensyn til vor Kirkeorganisation. I de selskeriske Kirkesamfund har man indsat Bisstopper som Overhoveder. Jeg veed for Øvrigt ikke, om det gør Noget til Sagen, da de alle ere forkeerte, men jeg omtaler det blot for at vise, at det ikke er efter den Orden, som Gud har indstiftet. I hans Kirke er der for det Forste Apostoler og siden forstjellige Grader af Præstedommet, medens Bisstopperne forvalte de timelige Unliggender og henhøre til det mindre Præstedomme. Selskerne kjende imidlertid ikke Noget til de to Grader af Præstedommet: det Melchizedekke og det Aaroniske. De sætte det Enne istedetfor det Andet, som for Egemel Bestenkelse og Overselse med Vand istedetfor Daab. De have forvendt Sandheden og foran-dret Evangeliets Ordinancer, og omend-sjondt Herren er langmodig, ville dog Menneskene omstider faae at see, at han ikke vil taale det meget længere, thi han er ikke Ophav til en saadan Forvirring. Han har oprettet sit Rige, sat sit Huus i Orden og givet sine Ejendomme Magt og Myndighed til at forvalte Saliggjørelsens Ordinancer samt befalet dem at gaae ud for at opbygge den sande og levende Kirke. Lader os dersor have Erbødighed for alt dette, leve efter vor hellige Religion, sky alt Selstab med de Ugudelige og vandre trofast for Herren vor Gud alle vores Dage, at vi kunne blive berettigede til at boe i den hellige Stad, hvis Gader ville blive

brolagte med Guld, og hvis „Grundlægger og Bygmester er Gud.“

Jeg ønsker i Særdeleshed, at de unge Hellige skulle legge dette paa deres Sind, thi Satan bruger de Onde og Ugudelige som sine Redskaber til at lokke dem ind paa forbudne Stier og til at indtage deres Hjerter formedelst smukke Klæder, smigrende Tale, behagelige Manerer osv. Jeg vil sige Eder, mine unge Søstre, at en af disse unge Mænd eller Kvinder, der er villig til at trade frem for at forsvarer Israel, til at gaae ud for at prædike Evangeliet for Jordens Nationer, til at arbeide i Fjeldkløsterne eller til at gjøre hvilket som helst Andet, som maatte kræves af ham, er mere værd end tusinde fødttalende, hyllerste Bedragere, der blot søger Eders Selstab for at føre Eder paa Afveie, om han end kun skulle gaae i hjemmevirke og nok saa simple Klæder. Værer dersor omhyggelige med Hensyn til det Selstab, I vælge, og lader Eders Sind ikke blive besnæret af Forsængelighed, thi hvis I gjøre Eder skyldige deri, ville I, inden I vide det, lide Skibbrud paa Troen og opvægne i Mørket, fordi I have forsaget Guds Huses Ordinancer. Hvorledes kunne I, som have annammet disse Ordinancer, søger Selstab med saadanne Personer og deeltage i deres Daarligheder? Hvis I søger Selstab med de Ugudelige, ville I udelukke Eder selv fra det evige Liv og fra Døphsielse i vor himmelste Faders Nærværelse, thi de kunne aldrig lede Eder derhen, nei aldrig. For saavidt de lede Eder, vil det blive til

Glendighed, Død og Fordervelse. Forældrene skulle med Omhu sege at bevare deres Børn paa Sandhedens og Netsærdighedens Bei og i den Neenhed, som vor allerhelligste Tro udkræver, saa at de kunde forblive trofaste indtil Enden.

Jeg vil ligeledes raade vores unge Mænd til ikke at gaae hvorsomhelst blot for at tjene lidt Penge. De ere paa denne Maade altfor let utsatte for at komme i stet Selstab, som vanhelliger Guds Navn og overtræder det andet Bud, der siger: „Du skal ikke tage Herrens, din Guds Navn forsængeligen, thi Herren vil ikke holde den uskyldig, som tager hans Navn forsængeligen.“ De Hellige skulle syde alt Saadant, og aldrig tillade sig at tale om Gud eller Evangeliets Ordinancer uden med den dybeste Verbodighed.

Jeg taler om dette for at opmuntre mine unge Brødre og Søstre til at voge sig for at komme paa Afveie og til altid at beslutte sig paa Alt, hvad der er godt, saa at de stedse kunde føre et ulasteligt Levnet for Herren deres Gud. Jeg ønsker ikke at gjøre Nogen til en Overtræder for et Ords Skyld. Gud er barmhjertig, og vi kunne tilgive vores Brødre og Søstre, saalænge de vise, at de ønske at gjøre det Gode. Lader os bestræbe os for at fremstille et folgeværdigt Eksempel for vores Medmennesker, og aldrig gjøre Noget, som er mishageligt i Guds Øine, men altid leve saaledes, at vi kunne have hans Hånds Veileddning.

Maa dette stee, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Generalconferencen i Saltføstaden.

Fra „Deseret News.“

Den 6te April sidstleden var den otte og tredive Årsdag siden Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev oprettet. De Hellige have gjennemgaaet Meget i disse otte og tredive Åar, men saa bittre og grusomme som de Forfolgelser, vi have været utsatte for, end have været, og uagtet den Ubarmhjertighed og Umenneskelighed, med hvilken ugrundelige og ondstabsfulde Mennesker igjen nem den lange Narrækte have efterstræbt os paa vore misommelige Vandringer, kunne vi dog ikke Andet end fyldes med Taknemmelighed, naar vi betragte Verden rundt omkring os og sammenligner dens ynkværdige Tilstand med de lykkelige Omstændigheder, under hvilke vi — som et Folk betragtet — nu befinde os. Vi nyde Fred, medens den Tvedragts- og Usikkerhedsåand, som nu ryster de forstjellige Lande og Riger, bliver af Nutidens viseste Statsmænd betragtet som en Farløber for blodige Krigs, der ville ryste den civilicerede Verden i dens Grundvolde.

Omendstjondt den egentlige Conference først begyndte i Morges (den 6te April) Kl. 10, ville vi dog i Forbindelse med Conference-Forhandlingerne gjøre et fort Uddrag af de Taler, som bleve holdte den foregaaende Dag for den store Forsamling, der var tilstede i det nye Tabernakel.

Søndag den 5te April 1868 Kl. 10 Før-middag.

Tabernaklets Chor assang Psalmen: „Syng til den store Seborahs Pris.“ Bon af Eldste W. W. Phelps. Psalmen: „See Herrens Bjerg“ blev derpaa assungen.

Eldste J. Smith glædede sig i Sand-

heden og over, at han kunde bære Vidnesbyrd om den for Menneskenes Børn. Han vidste, at det Evangelium, hvis Ejerner han er, var Sandhed, og at det vilde bringe Belsignalser til alle Mennesker, som ville adlyde dets Grundsætninger. Enhver, der er bestjæftiget med dette Værk, bærer ogsaa en Deel af Ansvarer med Hensyn til Opbyggelsen af hans Rige. Det er alle Saadannes Pligt at føge i Forening med deres Brødre at udbrede Sandheden iblandt Menneskene. Vi maae holde os nær til Herren i Bonnen, forlade os paa og føge Hjælp hos ham, og da vil han styrke os og staae os bi; vi ville da see hans Haand i alle Ting og faae Kraft til at gjøre hans Billie. Men hvis vi forsømme at paakalde hans Navn, ville vi være svage og kraftesløse samt overladte til at vandre i Mørket uden Kundstab om Gud og hans Beie.

Eldste Wilsford Woodruff talte om det Arbeide, som de Hellige havde at udføre i denne Uddeling, og om det Privilegium, de nøde i Sammenligning med det Arbeide, som udørvedes af Guds Folk i de forrige Uddelinger, og med det Privilegium, hvilket nu var samme forundt. Naar de Sidste-Dages Hellige see Storheden af dette Værk, skulle enhver af dem spørge sig selv: Hvad kan jeg gjøre for at fremme Guds Hensigter? Herren har ved sine Propheter i de forrige Uddelinger erklæret, at han i denne „Tidernes Hyldest Huusholdning“ vil forløse Jorden fra Satans Magt og oprette sit Rige for aldrig mere at omstyrttes. Vi ere bestjæftigede med dette Værk, og vi skulde med Glid føge at udføre alle de Pligter, som henhøre dertil, og bestræbe os for at fremme Guds Hensigter.

Eldste Joseph W. Young sagde, at han netop tillsigemed Eldste Crastus Snow var kommen tilbage fra de sydlige Settlementer, og gav en krisattet Bereitning om sin Tour og Tilstanden i Syden. De Brødre, der vare tagne derhen i Æster-aaret, havde det godt og arbeidede for at forstørre sig et Hjem. Nogle Faar vare uden tilborlig Æftertanke dragne længere bort end de Andre for at danne et nyt Settlement, hvilket for en Tid har for-sinket deres Fremgang, men nu handle de efter de Naad, som gives dem af Præsident Snow, og Udsigterne for dem begyndte nu at forbedre sig. Han talte om Tro og de Gjerninger, som formedelst den vare blevne udførte af dette Føl. Han sagde, at hvorsomhelst vi end ere, enten det er i Syden eller Norden, maae vi have Tro for at kunne udføre det, som undkræves af os, og vi maae være ydmyge, saa at vi kunne lære Viisdom og i Sandhed blive forenede.

Sang af Choret og Bon af Eldste John Taylor.

---

kl. 2 Æftermiddag.

Choret assang Psalmen: „Lykkeligt det Menneske, som Naade finder.“ Bon af Eldste E. D. Woolsey, og derefter blev Psalmen: „Skabningen taler med høitideligt Stemme“ assungen.

Præsident Young spurte Nogle i de forskellige Dele af Huset, om de kunde høre, hvilket besvaredes bekræftende fra flere Kanter. Han sagde, at Erfaring havde viist, at vi aldrig havde funnet saae noget Lokale, der var stort nok til at rumme de Hellige ved en Generalconference. Dette viste sig ved forrige October-Conference, da Mange hverken kunde høre eller faae Plads til at sidde. Det var Hensigten at faae et Galleri i det nye Ta-

bernakel, saa at der kunde blive bedre Plads og Flere faae Lejlighed til at sidde.

Det Evangelium, vi have annammet, og hvilket vi ønske at bringe til enhver Mand og Kvinde paa hele Jorden, ind-befatter enhver Velsignelse baade for Tid og Evighed. Alt, hvad der er onskværdigt, og som er egnet til at gjøre Menneskene lykkelige saavel i dette som i det tilkommende Liv, findes i den Religion, vi have annammet — i det Evangelium, der er blevet aabenbaret til Menneskets Frelse. Vi have neppe begyndt at lære den første Lektie med Hensyn til vor Øphøjelse. Der er et uendeligt Kundstabs-forraad foran os, og da vor Forstand er opladt, saa at vi for en Deel kunne satte Guds Gjerninger omkring os, kunne vi see Forsynets Haand i Alt og nogelunde danne os et Begreb om Storheden af den Kundstab, der vil undkræves, førend vi kunne blive opfoede i Gud vor Faders Nærværelse. Hvad vide Verdens Bise angaaende Doden, dens Virkninger og en Tilværelse hiinsides Graven? Doden er noget Virkeligt. Hvad vide de med Hensyn til Livet og Marsagerne til samme? Om Menneskets Sjæl, dens Evner og Virksomhed? De gruble og danne sig Theorier, men hvad virkelig Kundstab have de? Enhver, som veed Noget angaaende disse Punkter, har faaet sin Kundstab formedelst Aabenbaring.

Vor Religion er praktist. Dens Æfterlevelse er ikke indstrænet til en enkelt Dag, men udstrækker sig til hele vort Liv. Endog førend han havde hørt Evangeliet eller talt med Propheten Joseph, var han overbeviist om, at Nutidens Sekter ikke kunde bringe en eneste Sjæl Frelse. Men Evangeliet giver dem Kraft, som an-namme det, og hvis de leve saaledes, at de kunne have den Hellig And og Himmelens Aabenbaringer, ville de be-standig voxe i Lys, Kundstab, Sandhed

og Forstand. Han formanedede de Hellige til at holde sig nær til Gud; han sagde, at det ikke blot var Udsørelsen af en vis bestemt Pligt, saasom at prædike Evangeliet, der var antagelig hos Gud, men en noiagtig Sagtagelse af hvad som helst, der udkrævedes af os, var velbehagelig for Hans Hæsyn. Dersom vi ønske at være til Nutte, saa lader os være det her. Lader os lære at forlænge vort Liv paa Jordens og leve saaledes, at vi kunne faae et sundt og kraftigt Afskom og befordre vor egen Helbred ved at bruge Viisdom med Hæsyn til de Næringsmidler, vi nyde — ikke overanstrænge os, men tage Vare paa det Legeme, som Gud har givet os. Lader os leve saaledes, at vi kunne have Guds Kraft hos os, paadet vi kunne have Magt over Fordærveren og kaste ham ud af vores Tabernakler og af vores Familier.

Eldste George A. Smith talte om den Ugudelighed, som har hersket iblandt Menneskene lige fra de ældste Tider, og om den Gjenstridighed, de stedse have viist, naaarsomhelst Herren har tilbuddt dem Frelse. Han hentydede til Nephiternes Historie, der er optegnet i Mormons Bog, og paaviste, at Menneskernes Levetid blev forlænget under en Retfærdighedens Regjering. Herren har nu i vore Dage paabegyndt en saadan Retfærdighedsregjering og samlet nogle Faa her i disse Dale for at lære dem at aflagge deres daarlige Baner og Skilfe, samt for at danne dem til et Folk, som vil agte og adlyde hans Bud og Besalinger, og vi skalde lære at lytte til de Raad, der gives os, paadet vi kunde blive dygtiggjorte til at hjælpe til med at udføre den Almægtiges Hensigter.

Psalmen: „Bions Datter,” blev afsungen. Bon af Eldste George Q. Cannon.

Mandag Form. den 6te April.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelserne af 9de October sidstleden, og blev af President B. Young kaldet til Orden Kl. 10 Formiddag.

Paa det øverste Præsidentstabs Plads vare tilstede: Præsidenterne Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells — samt John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum.

Paa Apostlernes Plads: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Crastus Snow, George Q. Cannon og Joseph F. Smith af de Tolvs Qvorum.

Paa Pladsen for Præsidentstabet for denne Stav af Zion: Daniel Spencer, George B. Wallace og Joseph W. Young, Stavens Præsidentstab — samt John Smith, Patriark, E. D. Wooley og Samuel W. Richards af Præsidentstabet for Overpræsternes Qvorum, og Levi W. Hancock af Præsidentstabet for de Halvsjærds.

Paa Bisstopernes Plads: Bisrop Edward Hunter, hans Raadgivere Leonard W. Hardy og Jesse C. Little, samt Bisrop N. Davis og Eldsterne G. D. F. McAllister og George Goddard.

Paa den almindelige Forhoining var der for Øvrigt et stort Antal Bisstopper, Overpræster og Eldster saavel fra denne Stav af Zion som fra andre Dele af Territoriet.

Bed Rapportørernes Bord vare: George D. Watt, David W. Evans, T. B. H. Stenhouse og Edward L. Sloan.

Sang af Choret: „Priser Herren! Det er godt atprise.“ Bon af Eldste C. Kimball, hvorefter Psalmen: „Herren er Konge,” blev assungen.

President B. Young talte om Die medet med Conferencen og sagde, at Den vilde blive benyttet til at tale til de

Hellige, til at indstille Kirkens Authoriteter enten til Autagelse eller Forkastelse og til at forhandle andre Sager, som maatte ansees for nødvendige.

Præsident H. C. Kimball talte om Enighedsprincipet, om dets Tiltagen og den Retning, de Hellige maatte tage, om den Lydighed, Trofasthed og Agtgaagivenhed, der var nødvendig, for at vi kunde opnaae den Enighed, der udkræves af os. Vi stue forventningsfulde fremad til Opbyggelsen af Bions Centralstav, og Mange længes inderlig derefter og haabe, at de skulle blive iblandt deres Tal, som ville blive kaldte til at drage tilbage til Jackson County, medens de ikke betænke, hvilke Fremstridt de maae gjøre, for at de kunne blive beredte dertil. Vi maae blive mere forenede, aflagge det Onde, stye al let-sindig Tale og komme til at satte Betydnningen af følgende Paankindelse: „Rører ikke ved mine Salvede og gører mine Propheter intet Ondt“ (1. Kron. 16, 22.) Hvis vi have gjort Uret, maae vi forbedre os, ophøre med al Ugudelighed, stye alstens Uretfærdighed og leve saaledes, at vi kunne have Herrens Land til at styre og veilede os. Englene og andre hellige Væsener i de evige Verdenere ere meddeleagtige i det samme Værk, med hvilket vi ere bessjæftigede; de iagttage dets Fremadstriden og vaage over dem, som arbeide for at udspredde Sandhed og Nefærdighed.

Broder Kimball hentydde til de Be-givenheder, han selv havde været Dien-vidne til, om Besøg af Væsener fra den evige Verden, og opmuntrade de Hellige til altid at tiltage i Nefærdighed.

Præsident D. H. Wells talte om Evangeliets Fuldstændighed, om Fuldkom-menheten af Guds Regjering og om de Velsignelser, der blive alle dem til Deel, som annamme og leve efter Sandheden. Han hentydde til Præsidentens Uttringer

den foregaaende Dag, om at Individet, som i afgigte Åar havde iagttaget Biis-domsordet, havde nydt en langt bedre Helbred end de, der ikke havde adlydt det. Han sagde, at Lydighed med dette Raad ikke alene umiddelbart vilde befordre vor legemlige Sundhed, men ogsaa forsøge vor Tro paa og Tillid til Gud, hvorhos til-lige hans Kraft vilde være hos os i en større Grad end hidindtil, og naar vores Familier blevne hjemsøgte af Sygdom, kunde vi med fuld Tillid kalde paa de Eldste til at salve og bede for dem, og deres Handlinger vilde blive anerkendte og velsignede af Herren. Kirken og Guds Rige vojer hurtigt, den Almægtiges Hen-sigter ere ved at blive opfyldte, og det paahviler os at voge i Tro, Kundstab, Lys og Kraft i samme Forhold. Evangeliet vil lære os at opdyrkke Arlsgaarde, at bygge Huse og Stæder samt at drage Nutte af de naturlige Hjælpesilder, vi finde omkring os der, hvor vi boe. Det vil bringe de nedtraadte Skarer i Verden ud fra deres sorgelige Fattigdom og elen-dige Hjem, hvor de ere blevne undertrykte, og til et Friheds Land, ligesom det vil lære dem, hvorledes de kunne komme til at føre et hyggeligt Liv og til sidst blive frelste i Guds Rige. Han raadede til at bruge Biisdom med Hensyn til vort Ar-beide, vor Mad og Drifte samt i Alt, hvad der henholder til Livet, idet han paaviste, at Himmelens Love ere Livets Love, der ville forlænge vor Levetid og gjøre os lykkelige, saafremt vi adlyde dem. Han sagde, at det var Ret at have saa megen Jordieindom, som man kunde overkomme at dyrke paa en tilbørlig Maade; han raadede de Hellige til at drage Omsorg for deres Kreature og andre Huusdyr og til at lytte til de Raad, som varne blevne givne med Hensyn til Huusslid samt talte om Maaden, paa hvilken vi kunde blive virkelig uafhængige.

Sang: „Israel, Israel, Gud nu falder.“ Ven af Eldste George Q. Cannon.

Kl. 2 Eftermiddag.

En stor Forsamling af Hellige havde indfundet sig henimod den 2d Eftermidags-Forsamlingen fulde begynde.

Choret sang Psalmen: „En Engel fra det Høje;“ Bon af Eldste Orson Pratt, hvorefter Choret atter sang en Psalm.

Eldste George A. Smith talte om Nodvendigheden af at helligholde Sabatdagen og anførte et Par Steder i Lærdommens og Pagtens Bog, nemlig Side 100, Det Stykke, og Side 114, 4de Stykke, hvor det paalægges de Hellige at ihukomme Sabbaten og at holde den hellig. Vi skulle ikke arbeide paa denne Dag, men møde tilsammen for at fremøre vores Øffre og Sakramenter for Herren. Dette er ikke alene ret i religios Henseende, da det er Guds Besaling, men det er ogsaa nødvendigt, at Legemet faae den fornødne Hvile, hvilket gives Lejlighed til paa Sabbatsdagen. Han hentydede til de Bestræbelser, som ere gjorte for at indsamle de Hellige, og sagde, at uagteder er gjort Meget, er der dog endnu Meget tilbage at gjøre, og raaede til at gjøre Forberedelser til at forstasse Proviant og til at udsende Vogne og Trekk-dyr for at mude dem ved Enden af Jernbanen. Han talte om Fordeelagtigheden af at lægge sig efter kunstig Fiskeavl og sagde, at man kan ligesaa let og ligesaa billigt forstasse sig Fisk som hvilketsomhelst andet Slags Fødevarer, og den er langt sundere at spise end Kjød. Ligeledes raaede han de Hellige til at lægge sig efter Silkeavl og Silkefabrikation, og sagde, at det vilde være en særdeles fordeelagtig Industrigreen. Klimaten og Jordbunden

hos os egnede sig netop til dette Viemed og med Hensyn til at holde Drme og faae en fortæffelig Silke havde vi saadanne Fordele, som kun frembød sig paa fac-Steder paa Jorden. Vi kunde faae Silke ligesaa billigt som Uld- og Bomulds-tojer, omendstjordt den baade er langt smukkere og varigere.

Eldste George Q. Cannon sagde, at hvis vi ville vente at nyde de Belsignelser, som ere mulige for os at opnaae, maae vi leve saaledes, at vi kunne bevare vor Sundhed og forlænge vor Levetid. At agholde os fra alle ophidsende Sager, saasom The, Kasse, Tobak og Spirituosa, er ikke alene rigtigt, men en hydende Nodvendighed, og i varmt Veir vilde det vere gavnligt for Sundheden endog at agholde sig fra at nyde Kjød, medens man ganste burde afstaae fra Brugen af Flest. Vi maae imidlertid have en tilstrækkelig Afvexling af vores Næringsmidler, ikke ved hvert enkelt Maaltid, men til forskellige Tider, paadet at Fordoelsesorganerne kunde være i Orden og Appetiten vedligeholdes. Han anbefalede kunstig Fiskeavl og sagde, at Fisk var et fortæffligt Næringsmiddel, hvilket man paastod var fordeelagtigere for de finere Organer, end hvilkensomhelst anden animalst Spise. Simpelhed i Mad og Drikke er aldeles nødvendig for at ikke Fordoelsesorganerne skulle blive overlæssede, og vores Hustruer og Dottre bebyrdede med altfor Meget i Husholdningen.

Præsident B. Young hentydede til de Anstrengelser, man havde gjort fra Begyndelsen af, da man først begyndte med Bomuldsdyrkningen, for at faae indført Maskiner, samt til de Helliges Arbeide i det Hele taget. Han talte belærende til Forsamlingen om Brugen af Kjødspiser, og sagde, at det var Herrens Willie, at de Hellige ganste skulle opøre med at spise Flest. Vi skulle mere lægge

os efter Frugtavl end hidindtil, og Fis er et ligesaa sundt Næringsmiddel som nogen animalst Fode kan være. Han raa-dede Søstrene til at organisere Understøt-telsesselskaber, hvor det ikke allerede var stæet, og til at søge at fremme Alt, hvad der er godt og gavnligt. Han opfordrede Bisshopperne til at dyrke Rug, saa at der kunde blive Straa til at lave Hatte af. Ligeledes talte han indtrængende om at

udsøre de Maad, som vare blevne givne med Hensyn til at lægge sig efter Silke-avlen og angaaende Huusslid, for at vi i Sandhed kunde blive uafhængige og i stand til selv at forstørre os vores Forne-denheder.

Derpaal blev Psalmen: „Belsignet er den, hvis Synd er tilgiven,” assungen; Bon af Eldste John Taylor.

(Fortsættelse.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Evangeliets Prædiken.

(Fra „Millennial Star.”)

Der er Tid til Alt, og det vilde være godt for Verden, om enhver Ting blev udført i rette Tid. Hvis vi ønske at udføre Noget paa den rette Maade, maae vi ikke alene lære, hvorledes vi skulle gjøre det, men ogsaa, naar det burde stee. Sæden maa saaes paa den rette Aarstid, thi ellers vilde man hoste Skuffelse istedetfor en rig Afgrøde. Ligesom der er en passende Tid til at saae de forskellige Slags af de naturlige Sædarter, saaledes er der ogsaa visse Tider, som i Særdeleshed egne sig til at udstrøe den aandelige Sæd eller Livets Ord.

Der gives visse Tidsaasnit, da det synes, som om Herrens Vand i Særdeleshed virkede paa Menneskene for at berede dem til at annamine Evangeliet, ligesom Landmanden bereder Jorden til at modtage Sæden. Saaledes er der ogsaa visse Tider, da de Eldste skalde bestræbe sig af al deres Magt for at udsaae Livets Sæd. De skalde give Agt paa, hvorledes Herren virker paa Menneskenes Born, og hvor-somhelst de finde Tegn til hans Forberedelsesværk, skalde de rette deres Bestræbelser derhen.

Paa Grund af flere Omstændigheder og formedelst vor himmelste Faders Styrelse er Menneskenes Opmærksomhed i den senere Tid bleven henledet paa det Værk, med hvilket vi ere bestættigede, og de have begyndt at undersøge samme. Mange iblandt dem, som tidligere vilde have anset det som en Fornærmelse, hvis Nogen vilde have forsøgt paa at oplyse dem om „Mormoniæmen,” ere nu begjærlige efter at saae Kundstab om den og villige til at lytte med et sammenligningsviis fordomsfrif Sind til den Lære, som det er befalet os at forkynde. Ligeledes gives der Nogle, som af en eller anden Grund undsee sig for at komme frem for at under-søge vort Troessystem, i hvorvel de længes efter at komme til Kundstab om samme. Det er de Eldstes Pligt at bringe Evangeliet til alle Saadanne, thi de ere udsendte som Herrens „Fistere og Fægere” for at indsamle og opjage alle dem, der føge

efter Sandhed, og nu, medens Herrens Aand arbeider med dem, er det netop **Tid** for Guds Ejendomme til at anstrengte sig af alle deres Kræfter, paadet de maae arbeide tillsigemed Herren, og da ville de have Glæde af deres Bestræbelser og se Frugter af samme.

Saavel det lokale som omreisende Præstedomme bor benytte enhver gunstig Anledning, der tilbyder sig, til at udsprede Sandheden, og det paaligger enhver præsiderende Eldste at paasee, at den bliver forknyt allevegne i det Distrift, som er anbetroet til hans Varetægt. Der bor til dette Hvert vælges forstandige Mænd, som prædike Evangeliet paa en tydelig Maade og ikke fremsætte deres egne Meninger og Gisninger. De bor holde sig til de almindelige Grundsætninger i Jesu Christi Kirke og ikke tale om andre Troessamfunds Læresætninger. De skulle gaae frem i Herrens Navn og forlade sig paa ham, og da vil han velsigne deres simple Vidnesbyrd, saa at den ovrigtige Sandhedssøger vil føle dets overbevisende Kraft. Brodrene skulde aldrig tale altfor højt i Forsamlingerne, thi det vilde stade dem, og det er ingenlunde Herrens Willie, at de skulle ødelægge sig selv; ei heller skulde de udtrække Forsamlingerne for længe, thi dette tjener i Almindelighed ikke til at gjøre dem desmere opbyggelige. De Eldste bor soge at undgaae al Disputeren, ikke fordi de Grundsætninger, vi forkynde, jo taale at undersøges, hvilket vi netop ønske og indbyde Mennestene til at gjøre, men fordi den sjeldent leder til nogen virkelig Undersøgelse. Overimod leder den kun til Kjævlerier. Som oftest disputere Folk blot for at kunne gaae af med Seiren, og det er Tanken derom og ikke et alvorligt Onske efter at fremstille Sandheden, der tilskynder saadan Mennester til at begynde at disputere ved enhver mulig Lejlighed, og de, som samle sig for at høre derpaa, betragte i Almindelighed en saadan Ordstrid som næsten eensbetydende med en Nævelamp. Vi ville derfor raade de Eldste til at forkynde Sandheden paa en tydelig Maade og at overlade til dem, der høre, at domme for sig selv, men nedlader Eder aldrig til Kjævlerier.

Prædiker det, som I selv forstaae, men forsøger aldrig at forklare Noget, der er dunkelt eller twivlsomt for Eder. Det er Evangeliets første, simple Grundsætninger, Mennestene behøve at høre, og hvilke I ere udsendte for at forkynde, ligesom det i Særdeleshed er Omvendelse, der bor prædikes for denne Slægt. Mennestene ere afvegne fra Herren og have fordærvet deres Beie, men hvis de etter ville vende tilbage til ham, vil ogsaa han vende sig til dem. Hvis de derimod ikke ville omvende sig, vil hans Brede optændes imod dem, og han vil udgyde sine Straffedomme over dem, indtil de blive aldeles udslittede af Forden.

Opløster derfor Eders Rost, Brodre, og kalder paa alle Mennesker til at omvende sig og blive doble til Syndernes Forladelse, paadet de kunne finde Maade hos Gud og undslye hans retsfærdige Brede. Dette er en Dag til Advarsel, thi de Uugodelige maae advares, saavel som de Retsfærdige indsamles. Evangeliet maa prædikes, om end hele Verden vilde forkaste det, saa at den kan være uden Undstykning paa den store Regnskabsdag. Frugterne af vort Arbeide ville engang vise sig, og Dagen vil komme, da vi skulle see, at ingen af vores Bestræbelser have været forgjæves, saafremt vi have arbeidet under Veiledning af Sandhedens Aand.

Bærer Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenoprettelse og det hellige Præste-

dømmes Fuldmagt, og Gud vil formedelst sin Vand bekræfte Sandheden af Eders Udsagn hos de Oprigtige iblandt Eders Tilhørere, og om end Vår kunde hengaae, inden den Sæd, I have saaet, begynder at spire, vil den dog engang visselig komme frem og bære Frugt til Guds Øre og Eders egen Fryd og Glæde.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 254.)

Forskellen mellem dette Qvorum og de Eldstes Qvorum er, at det ene skal bestandig reise, og det andet skal præsidere over Menighederne fra Tid til anden. Det ene har det Ansvar at præsidere fra Tid til anden, og det andet har intet Ansvar til at præsidere, siger Herren, Eders Gud.

45. Og etter siger jeg Eder, jeg giver Eder Winson Knight, Samuel H. Smith og Shadrach Roundy, dersom han vil annaname det, til at præsidere over Bispedommets Kundstab om Bispedommets er Eder givet i Lærdommens og Pagtens Bog.

46. Og etter siger jeg Eder, jeg giver Eder Samuel Nolffe og hans Naadgivere for Præsterne, og ligeledes Præsidenten over Lærerne og hans Naadgivere, og ligeledes Præsidenten over Diakonerne og hans Naadgivere, og ligeledes Præsidenten over Staben og hans Naadgivere. De ovenfor omtalte Embeder har jeg givet Eder, og sammes Nøgler til at hjælpe og til at styre, til Embedets Forvaltning og til mine Helliges fuldkomne Beredelse. Og jeg giver Eder den Besaling, at I skulle besætte disse Embeder og antage disse Navne, som jeg har nævnet, eller forkaste dem ved min Generalconference, og at I skulle tilberede Værelser til alle disse Embeder i mit Huus, naar I bygge

til mit Navn, siger Herren Eders Gud. Saa see det. Amen.

Tirsdag den 21de. Eldste B. Young og W. Richards fuldendte Registeret til Mormons Bog, hvilket strax blev trykt, og dermed sluttedes Trykningen af den første engelske Udgave.

Søndag den 24de. Eldste B. Young holdt to Foredrag i Liverpool om Udvælgelse og Forkastelse. Hyrum Smith blev Kirkens Patriark istedetfor Joseph Smith sen., ligeledes er han formedelst Åabenbaring beskiltet til Prophet og Åabenbarer. William Law blev ifølge Åabenbaring beskiltet til Medlem af det første Presidentslab istedetfor Hyrum Smith, og George Miller blev formedelst Åabenbaring beskiltet til Bisshop istedetfor afdøde E. Partridge.

Løverdag den 30te. I en Conference, der efter foregaaende Besjendtgørelse blev afholdt i Nauvoo, blev jeg enstemmig valgt til Overbestyrer for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Løverdagen og Søndagen den 31te afholdtes en Conference i Walnut Grove i Knox County i Illinois; Eldste William Smith præsiderede. 113 Medlemmer, 14 Eldster og adstille Grene blev repræsenterede, og flere Personer blev døbte.

Februar den 1ste. Det første Valg til Medlemmer af Byraadet fandt Sted, og Følgende blevne valgte ved en Stemme-sleerhed af fra 330 til 337 Stemmer, nemlig: Til Borgermester John C. Bennett; til Raadsherrer William Marks, Samuel H. Smith, Daniel H. Wells og Newel K. Whitney; til Raadsmænd Joseph Smith, Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Charles C. Rich, John T. Barnett, William Law, Don Carlos Smith, John P. Greene og Winson Knight.

Nauvoo i Hancock County i Illinois, den 1ste Febr.
1841.

Til
Countystriveren for Han-
cock County.

Min kjære Herre. — Et Mode her paa Stedet den 30te Januar 1841 blev jeg for Lirstid valgt til Overbestyrer for Kirkens timelige Anliggender (Medlemmerne af det første Præsidentstab for Kirken blive mine Eftertrædere), og som Saadan overdroges der mig uindstrænket Myn-dighed til at modtage, erhverve, bestyre og overdrage faste eller vorlige Eien-domme, Alt estersom Kirkens Tårn maatte kræve det. Dette Valg stete ifolge Be-stemmelser i en Forordning, kaldet „Lov angaaende religiøse Samfund,” og hvilken er bleven bekræftet den 6te Februar 1835.

Joseph Smith.
(L. S.)

Hancock County i Staten
Illinois.

Under Dags Dato mødte Isaac Galland, Robert B. Thompson og John C. Bennett personlig hos mig Daniel H. Wells, Fredsdommer i og for Hancock County, og forklarede og bevidnede, efter at de havde aflagt Ed, at ovenstaende

Utest fra Joseph Smith er overeensstem-mende med Sandheden.

Isaac Galland.

R. B. Thompson.

John C. Bennett.

Beediget og undertegnet hos mig den 3die Februar 1841.

Daniel H. Wells,
Fredsdommer.

Onsdag den 3die. Eldste Taylor rapporterede, at der i Liverpool i Eng-land var dobt 160 Personer, i Irland henvedt 25, paa Den Man 70 og i Ho-warden 30. Lorenzo Snow arbeider i London.

Byraadet i Nauvoo blev organiseret og aabnedes med Bon af mig, hvorefter den valgte Borgermester holdt Aabnings-talen, saaledes som den er publiceret i „Times and Seasons,” Side 316, og følgende Personer blevne valgte til de for-højellige Postter, nemlig: Henry G. Sher-wood til Marschal, James Sloan til Skriver, Robert B. Thompson til Kas-serer, James Robinson til Assessor, og Austin Cowles til Gadeinspektør. Jeg forelagde Byraadet følgende Resolution, der blev eenstemmig vedtaget:

Besluttet af Staden Nauvoos By-raad, at Samfundet tilkjendegiver dets Erkendtlighed for den Velvillie, som er blevne det beviist af Gouvernoren, Revi-sionsraadet og den lovgivende Magt i Staten Illinois som et ringe Bevis paa den Agtelse, det nærer for ødle, hoimo-dige og patriotiske Statsmænd, og som et Bidnesbyrd om dets Taknemmelighed for, hvad de nylig have gjort for samme. Til-lige vedtaget, at Beboerne i Quincy hol-des i bestandig Grindring for deres usor-sigelige Edelmodighed og Godhed mod-vort Folk midt under alle dets Lidelser og Nod.

Ligeledes forelagde jeg Raadet et Lovforslag angaaende Universitetet i Nauvoo, hvilket ogsaa blev vedtaget. Endvidere forelagde jeg ogsaa Raadet et Lovforslag med Hensyn til Organisationen af Nauvoolegionen; dette blev ligeledes vedtaget samme Dag.

Joseph Smith, Hyrum Smith, Don C. Smith og Charles C. Rich aflagde Ed som Medlemmer af Byraadet. — Ligeledes blev der samme Dag af den lovgivende Forsamling fojet et Tillæg til Loven for Nauvoolegionen. — Ligeledes udstede jeg en almindelig Indbydelse til mine Venner at lade sig indrullere, saa at vi kunde blive fuldstændig organiserede inden fjerde Juli. — Jeg valgtes til Formand for flere Committeeer. Raadet udstedes til den 8de.

Torsdag den 4de. I et Krigsraad valgtes de forskjellige Officerer til Legionen.

Fredag den 5te. Eldste Reuben Hedlock arbeider i Glasgow i Skotland. Menigheden dersteds tæller 55 Medlemmer, og Begjærligheden efter at undersøge Sandheden tiltager mere og mere.

Søndag den 6te. Et Raad afholdtes hos Br. Richards Harrison i Liverpool for at organisere et Selstab Hellige, der skulle afgaae med Skibet „Sheffield,“ Capitain Porter, til New York. Eldste B. Young, W. Richards, J. Taylor og Andre af det præsiderende Præstedomme var tilstede. Eldste Hyrum Clark valgtes til Præsident, og Thomas Walmsley, Miles Romney, Edward Martin, John Taylor, Francis Clark og John Riley til hans Raadgivere. Edward Martin valgtes til Skriver. Peter Maughn og John Taylor bleve ordinerede til Eldste. Præsident Clark og hans Raadgivere blev velsignede og ordinerede til deres Mission.

Den 7de afferede Skibet Sheffield fra Liverpool med 235 Hellige.

Mandag den 8de. Levi Richards skriver fra Liverpool:

Til Udgiveren af „Stjernen.“ Siden Konferencen i Stanley Hill har jeg overværet henved trebive Raadsforsamlinger paa elleve forskjellige Steder i Herefordshire, Gloucestershire og Worcestershire, der tilsammen have en Omkreds af næsten hundrede Mile. Enighed og Samdrægtighed hersker iblandt de Hellige, hvilke mere og mere voxe i Tro og gode Gjerninger. Der aabnes tidt og ofte nye Steder, hvor der kan holdes Forsamlinger, og Bedkommendes Ønske bliver i Almindelighed opfyldt. Mange blive dochte hver Uge, uagtet Æsen tildeles er noget til Hinder deraf. Helbredelsesgaven har viist sig i en usædvanlig Grad i denne Egn. Tungemaalsgaven har ligeledes givet sig tilljende i de fleste Grene, hvor jeg er bekjendt. Forfølgelsesaanden er endnu ikke ganste fastet ud af Verden, thi da vi for kort Sidén før første Gang afholdt en Forsamling i Pendock Sogn, otte Mile fra Ledbury, maaatte de mange og efter Udseende at domme agtværdige Personer, som vare tilstede, trække sig tilbage paa Grund af, at der fastedes en Masse Grus på Taget og imod vinduerne. Den talrige Pobel overstænkede paa hjemveien de Hellige med en Overslod af Snabs. Forsamlingen holdtes i en Boutil, hvis Indehaver har været Sognets Skriver, men nu er sat ud af sin Virksomhed, fordi han har adlydt Evangeliet. Hans Hustru er ligeledes af samme Grund blevet affskediget fra sin Skole af Stedets Præst. Flere af de Hellige ere blevne satte ud af deres Virksomhed og Huse, netop fordi de have adlydt Evangeliet.

Raadet mødte ifolge Bestemmelse og aabnedes med Bon, hvilket var en fastsat Regel for samme. Jeg fremlagde et Udkast til en Lov angaaende Øpmaalingen til en Kanal gjennem Staden. Jeg be-

myndigedes til at slutte Kontrakt for Op-
maalingen. Eigeledes fremlagde jeg et
Lovforslag til Øpprettelsen af en Maade-

holds-Forening, hvilket blev op læst o
henlagt.

(Fortsættet.)

Nyheder.

Tydsland. En stor Græshoppesværn paa flere Missioner er for nogle Dage siden sloien over Elben i sydostlig Retning.

Frankrig. Fra Begyndelsen af 1867 indtil nu skal der være høst i alt 115,000 Heste til Brug for den franske Armee. Den nationale Mobilgardes Organisation figes at være færdig i samtlige østlige Departementer. Mandskabet beløber sig til 200,000 Mand; af udjente Officerer og Underofficerer har der meldt sig henved 8,000, som ønske at inddræde i Mobilgarden. Fæstningen Lille er blevet armeret med 900 riflede Bagladningskanoner; i Mez fortsættes Arbeiderne ved de detacherede Forter med usvækket Iver.

Amerika. Præsident Johnson, der i Winter af Senatet blev sat under Tiltale for Misbrug af sin Embedsmyndighed, er ved Sagens endelige Afgangsretse den 16de Mai blevens frifundens.

Dampstibet „Sea Bird,” som tilhørte Chicago-Manitowas Two River Linien, er ifølge det nye amerikanske Blad „Fremad“ den 9de f. M. brændt paa Reisen fra Milwaukee til Chicago. Stibet havde et stort Antal Passagerer ombord og en Ladning af Verdi 50,000 Dollars. Kun meget Faa blevne reddede. Af standinaviske Passagerer nævnes som Omkomne Capt. S. Sorensen og J. H. Nelson. De Omkomnes Antal anslæges til 115. Silden er rimeligvis opkommen ved nogle Skulgleder, der paa en nsorsvarlig Maade ere blevne baarne op paa Dækket i en aaben Skuffe og kastede over bord af Kahyttdrenge.

I de nordamerikanske Sydstater har man opdaget et hemmeligt politist Samfund, der kalder sig „Kul-Klug-Klan,” hvis Formaal er at myrde republikanerne indenfor. Opdagelsen stede i Memphis, hvor man arresterede ca. 20 Medlemmer. Samfundet er deelt i forskellige Filialer, de saakaldte „Huler.“ Bestyrelsen, — „Overchlopraadet“ — bestaaer af en Storcyklop, en Vice-Storcyklop osv. Paa den opdagede „Hules“ Bord fandt man et Dødningehoved, og for at komme derind maatte man udtale Løsenet „Vor Tilstid,” som den Bagthavende suplerede med „hviler i Gud.“ Naar et nytt Medlem skal aflagge Eden, holde samtlige Tilstedeværende en Dolk mod hans Bryst under Løftet om at dræbe ham, hvis han sluffer deres Tilstid. Slige mystiske former iagttaages under Samfundets hele Virksomhed, der dog hidtil ikke har været meget farlig.

Afrika. Det hedder i en Correspondance af 18de Mars fra Port Luis, Hovedstaden paa den England tilhørende Ø Mauritius i det indiske Ocean, øst for Madagaskar, til „Kln. Btg.“: Mauritius, det gamle Isle de France, usorgeligt for Enhver, der har læst Bernardin de St. Pierres Paul og Virginie, blev

den 11te og 12te dennes hjemsigts af en Orkan, der næsten har ruineret den blomstrende Koloni. Skaden vurderes til Millioner. Postdamperen „Mauritius“ og 20 Seilssibe drev den 11te dennes paa Land og strandede. Mange smaa Kystfartøier gik under tillsigemed Mandskabet. Torsdagen den 12te Marts om Morgenens Kl. 8 naaede Stormen sin høieste Styrke. Alle Skibene i Havnens, ca. 75, mistede deres Ankere og blevne flyngede paa Land eller mod hverandre ligesom Nøddeskaller. Stormen, der ikke var ledsgaget af Jordstølb, løsnedde den paa Piaine verte nylig byggede Mariakirke i Grunden og forvandlede i saa Minuter den smukke Bygning til en Ruin. Den af stærke Quaderstene opbyggede Paulskirke ligger i Ruiner, Taget er revet bort, og Væggene styrtede sammen, idet de begravede 3 Mennester i Grusset. Peterskirken har ogsaa mistet sit Tag, og alle Binduerne paa den østlige Side, Prædikestolen, Bænlene osv. ere knuste. Kirken St. Sauveur er styrtet aldeles sammen. De fleste af Europæernes og de rige Kreolers tildeels fyrstelige Landsteder er ødelagte, og de Farvedes af Palmer, Vacoablade og Bambus let byggede Hytter bleste bort som Halm. Endnu veed man ikke, hvor mange Menneskeliv der er gaaet tabt. De fleste Jernbanestationer ligge i Ruiner. Den 620 Fod lange, over Grande Rivieres forende Jernbanebro, som en af Englands første Ingeniører har bygget, er forsvunden med Undtagelse af de 120 Fod høje Pillar (med Cement udfyldte Jerncylinder). De fleste Sukkerplantager ere tilintetgjorte og det i Magazinerne allerede opsamlede færdige Sukker smelstet i Regnen. Saaledes seer denne i et Aar allerede af Feber haardt hjemsigte Koloni en fuldstændig Misvægt, maaske sin Ruin imode.

Blanding.

Kong Carl den Femtende er ifølge Stockholmerbladene for Tiden sysselsat med at konstruere en Feltkanon i Overensstemmelse med den Plan, der er antydet i Kongens „Tanker om Nutidens taktiske Bevægelser.“ Den siges at skulle være af yderst lidet Kaliber, ikke mere end halvanden Tomme, af Staal og riflet, er beregnet paa Sprænggranatsammunitioen med Kammerladning og skal kunne skyde 4—5 Skud i Minutet. Den skal kun behøve en Hest — ja skal endog kunne bæres af en Mand. Lavetten er forarbejdet paa et mekanisk Værksted i Stockholm, og den bekjente Kanonkonstruktør Kapitain Engstrøm er gaaet Kongen tilhaande ved Konstruktionen af den nye Kanon.

Torpedosforg. (Tidskrift for Søvæsen). I Midten af afgigte December Maaned har man i Portsmouth anstillet Forsøg for at komme til Kundskab om den Virkning, det vil have paa et almindeligt Fartøj, forsynet med en Torpedo-bom, paa hvis Ende var anbragt en Torpedo, ladet med 90 Pund Krudt, naar Ladningen exploderede. Et af Egerceeliniesfibet „Excellents“ Fartøier anvendtes til Forsøget, der løb fuldkommen heldigt af for Baaden, der kun tog noget Vand indfor, hvilket med Lethed funde have været undgaaet ved at dække Baaden fortil med et let Dæk.

Paa samme Tid har man i Frankrig anstillet et interessant Forsøg paa at sænke et gammelt 100 Kanonsskib „Wagram“ ved Hjælp af 4 Torpedoer, der vare anbragte 18 Fod dybere end Skibets Dybgaende og hver 36 Fod straat ud fra Skibets Bouge og Laaringer. Torpedoerne antændtes ved Hjælp af et elektrisk Batteri, og Virkningen var storartet, idet Liniestibet blev ligesom løftet op af Vandet og brudt saaledes i alle inden- og udenbords Tømmer, at man neppe fik Tid til at slæbe det ind paa Grund trods alle forud tagne Forholdsregler. Kun tre af Torpedoerne sprang; den fjerde antændtes ikke paa Grund af Uorden i Ledningen. At domme efter Omsfanget af den anrettede Skade, maa det antages, at de stærkeste Skibe vilde være blevne ødelagte, om Torpedoerne havde ligget mere end 36 Fod fra Skibet; tillige godtgjor jo Forsøget, at et Skib ikke behøver at befinde sig netop lige over en Torpedo for at ødelægges af dennes Explosion.

De sidste Beretninger fra Bambeisloden i det sydøstlige Afrika melde, at det i Nørheden af denne Flod opdagede Guldleie har viist sig at være endnu righoldigere end Guldleierne i Australien og Kalifornien.

A d r e s s e .

L. Larsen,

Sommerlyst, 1ste Sal. Aarhuus.

I n d h o l d .

Side.

Side.

Bemærkninger af Præsident D. H. Wells (fortsat).	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	267.
Generalconferencen i Saltfossiaden.	Nyheder	270.
Redaktionens Bemærkn. (Evangelietss	Blanding	271.
Prædiken)		265.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.